

Březen 2019

Zpravodaj o práci v Senátu i ve volebním obvodu

OBSAH:

Práce v Senátu	2
Práce ve volebním obvodu	3
Akce, jichž jsem se zúčastnila	4 – 9
Mé názory	9 – 12

*Milí přátelé,
vítám Vás u prvního čísla zpravodaje, v němž Vás chci informovat o své práci v Senátu ČR i ve volebním obvodě č. 53, tedy mém rodném Třebíčsku. Tento zpravodaj bude vycházet čtyřikrát do roka. Budu ráda, když mi napíšete, jak se Vám líbí.*

Vaše

Hana Žáková

STAROSTOVÉ
A NEZÁVISLÍ

Jednali jsme o odchodu Británie z EU

Při podpisu senátorského slibu

V Senátu mimo jiné zasedám i ve Výboru pro záležitosti EU. Ten měl při svém zasedání 26. února napilno, zabýval se totiž brexitem. Nutno poznamenat, že to bylo jen měsíc před možným vystoupením Británie z EU, přičemž do té doby (jakož i v době, kdy vznikal tento newsletter) nebylo vůbec jasné, jak se situace vyvine. I z toho důvodu jsme museli při jednání vzít v potaz všechny varianty.

Výbor podpořil schválení návrhu zákona o úpravě některých vztahů v souvislosti s vystoupením Spojeného království z EU. Jedná se především o problematiku statusu britských občanů v České republice, jejich

přístup na pracovní trh, postavení britských vysokých škol v České republice a opatření v oblasti finančních služeb a daní. Výbor nicméně přijal doprovodné usnesení, ve kterém se pozastavuje nad úpravou zachování platnosti povolení pro provozovatele hazardních her se sídlem ve Spojeném království, neboť to nepovažuje za důležitý zájem českých občanů.

V souvislosti s brexitem výbor také projednal sdělení Komise k provádění alternativního akčního plánu, který by vstoupil v účinnost v případě tzv. „tvrdého“ brexitu (bez dohody). Podpořil možnost čerpání finančních prostředků z EU ze strany Spojeného království do konce roku 2019 (zvláště co se týče programů Erasmus+ nebo Horizont 2020). Považuje za bezpečnostní zájem Evropy, aby Spojené království i nadále mělo přístup do systémů v oblasti svobody, bezpečnosti a práva (zejm. SIS, ECRIS, Eurodac).

Výbor projednal také priority rumunského předsednictví v Radě EU, které představila velvyslankyně Rumunska v ČR J. E. paní Carmen-Liliana Burlacu. *(Pokračování na str. 2)*

Dukovany musí fungovat dál

Hotel Zámek Valeč hostil 22. listopadu 2018 účastníky semináře Občanské bezpečnostní komise (OBK) při Jaderné elektrárně Dukovany. Předseda OBK Aleš John, který celý seminář moderoval, hned v úvodu přivítal předsedu vlády ČR Andreje Babiše, ministryni průmyslu a obchodu Martu Novákovou, předsedkyni SÚJB Danu Drábovou, generálního ředitele ČEZ, a.s. Daniela Beneše. Nechyběl ani hejtmán Kraje Vysočina Jiří Běhounek, představitelé místních samospráv ad.

(Pokračování na str. 3)

Na konferenci s ředitelem JE Dukovany Milošem Štěpanovským a hejtmánem Kraje Vysočina Jiřím Běhounekem

(Pokračování ze str. 1)

Rumunsko se bude snažit o posilování koheze (soudržnosti) mezi členskými státy, institucemi EU i jejími občany, ať už se jedná o kohezi ekonomickou či sociální.

Dále jsme vzali na vědomí balíček k DPH, který obsahuje např. návrh nařízení k posílení spolupráce v boji proti podvodům v oblasti DPH.

Výbor se také vyjádřil ke sdělení a zprávě Komise o boji s dezinformacemi. Výbor považuje šíření dezinformací (jmenovitě ze strany Ruska) za vážné ohrožení demokratických principů a provádění obranných kroků na úrovni EU za nezbytné.

Ve Výboru pro záležitosti EU zasedám vedle senátora Mikuláše Beka.

Předsedám senátnímu podvýboru pro energetiku a dopravu

Jsem velice hrdá na to, že v Senátu předsedám podvýboru pro energetiku a dopravu. Tato dvě odvětví jsou mi totiž velmi blízká.

Jednání tohoto podvýboru, který se sešel 14. února, bylo obsahově velmi zajímavé.

Nejdříve nás pan ředitel Správy úložišť radioaktivních odpadů Jiří Slovák (*nedávno pana Slovák na postu ředitele nahradil Jan Prachař*) seznámil s aktuálními informacemi k výběru lokalit pro budoucí výstavbu hlubinného uložení vyhořelého jaderného paliva. Zprávu doplnil náměstek ministryně Ministerstva průmyslu a obchodu pan René Neděla k připravovanému zákonu o zapojení obcí do procesu výběru lokality. Zákon by chtělo MPO předložit vládě ještě v letošním roce.

Další body programu se týkaly dopravy. Oceňuji osobní účast na jednání podvýboru ministra dopravy pana Dana Ťoka. Pan ministr byl velmi dobře připraven a na všechny vznesené dotazy k problematice D1, k připravenosti silničních staveb, ale i k legislativním

problémům, které často brání urychlení výstavby, odpověděl. Dalšími hosty byli: generální ředitel ŘSD pan Jan Kroupa, ředitel SFDI pan Zbyněk Hořelica, paní Zdenka Durajová z Policejního prezidia ČR, za MPO paní Zdeňka Fialová, ředitelka odboru stavebního,

a další hosté. Děkuji svým kolegům senátorům a všem přizvaným hostům za konstruktivní debatu, přístup, ochotu a vstřícnost.

Za organizaci a přípravu materiálu děkuji paní Radce Novákové ze sekretariátu výboru.

Při řízení schůze podvýboru pro energetiku a dopravu. Jako host byl přítomen ministr dopravy Dan Ťok.

Dukovany musí fungovat dál

„Je potřeba rozhodnout, jde o energetickou stabilitu naší země.“

(Pokračování ze strany 1)

Účast byla velmi vysoká, a to především z důvodu nedávno zveřejněné zprávy, že výstavba nového bloku v Dukovanech se odkládá. Je téměř logické, že se region, který je na energetice postavený, začal bránit, a též vyvolal vlnu diskuse, která dospěla k tomuto semináři. Mám-li velmi krátce zhodnotit výsledek z jednání, jsem docela smutná z toho, že vláda sice chápe, že jaderná energie je nepostradatelný zdroj, a bude ji podporovat, ale rozhodnutí o stavbě nového bloku odkládá a dává si na čas.

Jednání o železničním spojení Třebíč-Praha

Jedním z bodů mého programu, s nímž jsem vstupovala do senátních voleb, bylo i zřízení přímého železničního spojení mezi Třebíčí a Prahou. Jsem přesvědčena, že tento počín má veliký smysl – a utvrdilo mě to loni v prosinci, kdy jsme s kolegyněmi při cestě z Prahy domů po dálnici D1 zůstaly deset hodin uvězněny v autě z důvodu sněhové kalamity a špatné organizace prací na této nejvytíženější české komunikaci.

I proto jsem si 22. ledna vyžádala slyšení na Generálním ředitelství ČD, kde jsem přítomné seznámila se svou vizí železničního spojení Třebíč-Praha. Mj. jsem jim předložila i noviny z roku 1927, kde si pisatel již tehdy stěžuje na velmi špatné spoje, má-li jet vlakem do Prahy. Jedná se tedy o dlouhodobý problém. Na ČD jsem se dočkala vlídného přijetí. Bude to ještě běh na dlouhou trať, ale první krok už jsme udělali.

Ve hře je totiž otázka nejzásadnější, a to, kdo výstavbu uhradí. Stát vlastní 70% podíl akcií, 30 % vlastní minoritní akcionáři, kteří svolali mimořádnou valnou hromadu, kde otázka výstavby zazní. Příliš se jim nelíbí, že by se měli na výstavbě podílet. Vláda by ovšem měla učinit všechny kroky vedoucí k získání těchto podílů zpět, aby nebyla v ustavičném vleku sice malé skupiny akcionářů, ale zato velmi hlasité.

Též se otevřela otázka možného prodloužení provozu JE Dukovany. Velmi se mi líbila odpověď paní Dany Drábové, která k tomuto řekla: „Není vyloučeno, ale není to sázka na jistotu.“ Návrh paní Drábové je jít souběžnými procesy, tedy cestou prodloužení, a zároveň činit všechny kroky k výstavbě nového bloku či bloků. K tomuto tématu by se dalo napsat mnohé. Možná, že si ani většina občanů v ČR neuvědomuje, že svítí a topí právě z vyrobené elektřiny od nás z Třebíčska. Velmi rychlé rozhodnutí by určitě nastalo, až bychom všichni byli v jeden okamžik bez proudu. Tedy kdyby nastal blackout. Nepřeji si to a věřím, že nikdo z nás. Ono nám velmi dobře stačí být bez proudu několik hodin, když se provádí pravidelná údržba sítě nebo nechtěně, při živelných pohromách. Nepřipouštětme pohromy, ale opravdu se snažme už rozhodnout. Nedohadujme se o tom, kdo má více akcií či větší moc. Přece jde o energetickou stabilitu naší země. Nemůžeme naše občany brát jako rukojmí nedohody mocných.

PS: Podle všeho naše snaha nese ovoce. Začala se chystat smlouva mezi státem a ČEZem, který by bloky měl postavit.

Jednání se starosty mikroregionu Horácko

Ve své senátní kanceláři v Třebíči jsem 25. února přivítala členy rady Ekologického mikroregionu Horácko. Moc ráda jsem se zase setkala se známými a milými tvářemi, mými přáteli, s nimiž mě pojí roky usilovné, ale vždy příjemné práce. A stejně jako tehdy i nyní schůzka proběhla ve velice přátelské atmosféře.

Tentokrát jsme probírali zejména možnosti připojení obcí k optické síti tak, aby i ony měly velmi kvalitní internetové připojení, jež by například umožnilo mnoha lidem pracovat z domova. Dále jsme připravovali program na jednání valné hromady mikroregionu, která proběhne 30. března v Číměři.

Těším se, až tam své přátele z Ekologického mikroregionu Horácko opět uvidím.

Sláva třebíčským koželuhům!

V Ekotechnickém centru Alternátor Třebíč bude až do letních prázdnin probíhat výstava „Sláva třebíčským koželuhům!“. Obdivuhodně návštěvníkům přibližuje dnes již trochu opomíjenou historii Třebíče a jejích obyvatel. Zejména ve 2. pol. 19. století byla Třebíč městem koželuhů, mezi hlavní zdejší podniky patřily firmy Budischowských, Subaků či Hassků. Teprve později se proslavila svou obuvnickou výrobou. Na vernisáž přišel i jeden z potomků třebíčských koželuhů, pan Pavel Iša, který s sebou přinesl dokumenty ze svého rodinného archivu. Ty připomínají jeho předky, kteří pracovali v koželužně Budischowských,

jeho dědeček pan František Iša je navíc zmíněn i v novinách z roku 1897. Články z těchto novin jsou součástí výstavy a přinášejí tehdejší zprávy o koželužích, jejich problémech, zajímavosti o nich a jejich rodinách.

Nesmírně obdivuji každého, kdo podobně jako pan Iša tyto rodinné dokumenty uchovává. Pomáhá tak zachovávat nejen povědomí o své rodině, ale v této době i o dějinách svého města.

Alternátor na výstavě spolupracoval s Muzeem Vysočiny Třebíč, navštívit ji můžete do letních prázdnin. Vřele vám ji doporučuji – zejména ony novinové články, které ukazují, čím tehdejší Třebíč také žila.

Prvorepublikový ples

Na plesovou sezonu se těším celý rok. V sobotu 19. ledna jsem se zúčastnila šestého

ročníku Prvorepublikového plesu, který pořádá spolek Míša&Míša pomáhající v Třebíči handicapovaným. Atmosféra byla výborná – navíc, kdytáhnout boa a čelenuku do vlasů? Spolek Míša&Míša budu i nadále ráda podporovat.

Island Jana Suchardy

Když se řekne Island, automaticky se mi vybaví jméno Jana Suchardy. Myslím, že v ČR žije jen málo lidí, kteří by o tomto tajupném a čarokrásném ostrově věděli více než tento hrotopický fotograf. Jsem

ráda, že jsem se 17. ledna dostala na vernisáž této vý-

stavy a s panem Suchardou se opět po delším čase mohla setkat.

Ostatky v Koněšíně jsme oslavili s předstihem

Ostatky (masopust) se zpravidla drží sedm týdnů před Velikonocemi, ale znáte to. Sehnat na uvedený termín muzikanty je docela velký problém. V mém domovském Koněšíně jsme tedy v sobotu 2. února byli v předstihu, ale zato přálo počasí, které bylo téměř jarní, a dobrá nálada určitě nechyběla. Chase Koněšín děkuji za organizaci, maskám a kapele za výdrž. Moc ráda jsem se ostatků v mém milém Koněšíně zúčastnila s nimi.

Křest knihy fotografky Elišky Blažkové

Podivný, ale přitom fascinující. Tajemný, a o to více přitahující pozornost. Takový je svět ultraortodoxních Židů z jeruzalémské čtvrti Mea Šearim. Její obyvatelé, kteří si říkají Haredim, dodnes žijí tak, jak žili Židé v Haliči ve východní Evropě po staletí. Mluví jidiš, řídí se náboženskými příkazy, světské zákony neuznávají. A neuznávají ani Stát Izrael – ten podle jejich víry může vzniknout pouze s příchodem Mesiáše. Proniknout do tohoto světa zvenčí je nesmírně obtížné. Kdokoli, kdo nevyznává tato pravidla, je vetřelec, zkažený člověk. S cizími lidmi se místní nebaví a už vůbec ne s cizími ženami, na které by správně tamní muži neměli ani pohlednout. O to více se skláním před třebíčskou fotografkou Eliškou Blažkovou, která po osmi letech svého pobytu v Izraeli dokázala mezi tuto komunitu nejen vstoupit, ale dokonce zde pořídila i unikátní soubor fotografií. Ty vložila do knihy s názvem Haredim, kterou představila 1. února v třebíčské Zadní synagoze. Eliška je možná první profesionální fotograf na světě (zcela jistě první fotografka), která dokázala světu takto přiblížit tuto ultraortodoxní komunitu. Kniha, kterou ve spolupráci s Eliščinou almuou mater, zlínskou Univerzitou Tomáše Bati, vydalo třebíčské nakladatelství Blízko vedené Blankou Fišerovou, je navíc dvojjazyčná, české texty zde mají svůj anglický ekvivalent. Je tedy přístupná praktic-

ky komukoli, což jí dává potenciál oslovit čtenáře, kteří se zajímají o judaismus, po celém světě. Hluboce před Eliškou, její odvahou i fotografickým uměním smekám. Jsem velice hrdá, že v Třebíči žijí lidé, kteří dokáží vytvořit světový unikát. A tím její kniha Haredim bezesporu je.

Pouští a pralesem v Kozlancech

Přednáška Ondry Herzána z Třebíče o jeho cestovatelských zážitcích nazvaná „Bolívie a Peru – pouští a pralesem“, se kterou vystoupil 26. ledna v Kozlancech, byla velmi inspirující.

Dříve jsem Ondru neznala, ale nyní

již vím, že si jeho cestovatelské povídky nesmím nechat ujít. Knihovnici Hance Mrňové z Kozlan děkuji za pozvání a přeji mnoho dalších pěkných akcí, které pro svoji obec společně se SDH Kozlany pořádají.

Plesová kavárnička v Domově pro seniory

Pravidelně chodím pomáhat coby dobrovolník do Domova pro seniory na Koutkové ulici. Prvního února zde však proběhl dobrovolnický den, který byl speciální – paní ředitelka domova Helena Chalupová nás totiž pozvala na plesovou kavárničku. Mohla jsem tak strávit dvě hodiny ve společnosti milých lidí. K poslechu, ale i tanci zahrála seniorům hudební skupina Černí baroni. Páteční podvečer seniorům zpestřilo také vystoupení folklorního souboru Bajdyš.

Děkuji paní ředitelce a paní Renatě Krejčové za milé přijetí a za zorganizování plesové kavárničky. Už nyní se těším na další dobrovolnický den.

Vzpomenuli jsme prezidenta Masaryka

Čestná stráž sokolů a skautů u pomníčku

Ve čtvrtek 7. března to bylo přesně 169 let, co se v Hodoníně narodil chlapec Tomáš, ze kterého se později stal univerzitní profesor – a ještě později náš první prezident. Tomáš Garrigue Masaryk, jedna z nejvýznamnějších osobností našich dějin, nám má stále co říct. Jeho myšlenky platí stále a stále je také nutné si připomínat jeho odkaz.

Osobně bych si proto moc přála, kdybych se k Masarykově dědictví alespoň malinko přiblížila. Politiku, kterou v roce 1918 nastolil, si však musíme nést v srdci. A právě u srdce mě velice hřeje skutečnost, že jsem mohla převzít záštitu nad tradičními setkáními, jež v Třebíči mnoho roků připravovali lidé, kteří Masarykovo dílo obdivovali po celý život. Přála-li tomu aspoň trochu doba, vždy 7. března se tito lidé sešli u pomníčku prezidentů Masaryka a Beneše v Jubilejním parčíku v Třebíči-Týně, aby tak uctili památku prezidenta-osvoboditele, jehož si mnozí pamatovali ještě z doby, kdy sedávali ve školních lavicích. Jedněmi z těchto organizátorů byl i bývalý trebičský kronikář Vlastimil Cabejšek. S ním, se starostou Třebíče Pavlem Pacalem, místostarostou Pavlem Janatou, ale i řadou občanů, jimž není lhostejné spo-

leňské dění, jsme v Jubilejním parčíku krátce vzpomenuli Masarykovy zásluhy o republiku a demokracii.

Byla jsem velmi ráda, že jsem se na setkání mohla pozdravit zejména s panem Cabejškem, posledním z původních organizátorů těchto setkání, který všem připomněl pohnutou historii pomníčku. Ten byl totiž v Týně osazen v srpnu 1938, takže jen několik měsíců poté musel být z důvodu německé okupace opět odstraněn. Zdejší vlastenci, zejména starosta Týna pan Jaroslav Voda a pan Josef Černý, však bronzové

reliéfy i písmena z pomníčku ukryli, aby je po osvobození v roce 1945 vrátili zpět na místo. Po roce 1945 proběhly v Jubilejním parčíku pouhé tři slavnosti, po komunistickém puči v roce 1948 však tyto akce ustaly. Pomník ale na místě zůstal, díky jeho odlehlosti mu komunisté nevěnovali pozornost. Místo tak zpusťlo a zarostlo – ke slovu se však přihlásilo hned začátkem roku 1990, kdy lidé využili nově nabyté svobody a 7. března zde uspořádali velkou vzpomínkovou akci u příležitosti 140. výročí Masarykova narození. Tato setkání se zde pak konávala pravidelně. Loni město nechalo pomníček u příležitosti stého výročí republiky opravit.

Pomníček v Třebíči-Týně je sice malý, ale myšlenka, kterou v sobě nese, je nekonečně velká. Je to myšlenka hrdého národa, který se dokázal prosadit ve světě. A stalo se tak zejména díky člověku, jehož jsme si u tohoto pomníčku připomněli. Díky panu prezidentovi Tomáši Garrigue Masarykovi, jenž se narodil před 169 lety.

Děkuji všem, kdo se dnes tohoto pietního setkání zúčastnili, a také trebičskému Sokolu a Skautu za to, že jejich členové drželi čestnou stráž. Ještě jednou mnohokrát děkuji, bylo mi ctí.

Památku prezidenta Masaryka jsem uctila s trebičským starostou Pavlem Pacalem.

Záštitu nad výstavou obrazů paní Jany Roselli

Když mě koncem roku oslovila paní Iveta Ondráčková ze Zdravého města Třebíč, zda bych nepřevzala záštitu nad vernisáží výstavy „andělských“ obrazů paní Jany Roselli, příliš jsem neváhala. Popravdě mě nabídka opravdu velmi potěšila. Pokud mám k něčemu blízko, tak je to víra, ve které jsem byla od malička vychovávána, a andělé jsou její přirozenou součástí. Mnohdy zapomínáme, že každý z nás máme svého anděla strážného. Paní Jana Roselli maluje obrazy, které přináší lidem naději, pokoru, víru, zklidnění mysli nebo naopak její otevření a nasměrování.

Je pravda, že občas každý z nás hledá svoji další životní cestu, případně odpovědi na stále se opakující situace, které neberou konce. Ať je to tak, či onak, vím, že obrazy, barvy, hudba, přívětivé slovo nebo i zhmotnělá podoba anděla může lidem pomoci.

Součástí výstavy, kterou můžete zhlédnout v měsíci březnu v knihovně na Modřínově ulici v Třebíči, je nejen výstava obrazů zmiňované autorky, ale také keramičtí andělé od mé kamarádky Jitky Vávrové. Nemohu nezpomenout paní Mo-

S paní Janou Roselli a Ivetou Ondráčkovou na vernisáži výstavy niku Misabelku. Ta slavnostní vernisáž obohatila hudbou, kterou jen tak neuslyšíte.

Milé dámy, děkuji, že jsem mohla být součástí mimořádně krásných energií.

S hasičkou Pavlínkou

Opět jsem měla možnost potkat se s Pavlínkou Havlenovou z Vladislavi, jednou z nejlepších hasiček světa. Tentokrát jsem na besedě, kterou 11. února pořádala obec Číměř, zhlédla a vyslechla příběh celé její sportovní kariéry. Pavlínka je vtipná a spontánní jako málokdo – a možná právě i její povaha, kterou vůbec nic nerozhází, stojí za jejími úspěchy. Na hodně lidí by při závodech doléhaly všechny možné vjemy, cítili by veliký tlak. Pavlínka nic takového neřeší, sama říká, že se při závodech uzavírá do svého světa – a když z něj zase vstoupí do toho skutečného, visí jí na krku další medaile. Moc jí přeji, ať se jí i nadále tak daří.

Oslavy MDŽ v Třesově

Malé vesničky mám ráda. Ve většině případů zde lidé mají k sobě o hodně blíž než ve velkých městech. Jednou z nich je i obec Třesov. Pan starosta Karel Krčál mě pozval na oslavu Mezinárodního dne žen. Nechybělo hudební vystoupení, bohaté občerstvení, tombola, ale především dobrá nálada.

Mile mě překvapil opravdu velký zájem o politické dění v naší zemi, práci Senátu, dokonce i mezinárodní politickou situaci. Tak snad jsem alespoň trochu mohla přispět k politickému světonázoru :-).

Když už Mezinárodní den žen, tak i s mezinárodní politikou. Milé dámy, mám z vás opravdu velkou radost.

Studenti navrhli stezku s rozšířenou realitou

Velice ráda jsem přijala pozvání stát se členkou komise, která vyhodnotila výstupy ze studentské soutěže „Modernizace a zatraktivnění vizualizace JE Dukovany“. V ní studenti VUT Brno dostali za úkol vypracovat návrhy na oživení předzávodní zóny elektrárny a její zatraktivnění pro veřejnost a návštěvníky.

Celkem jsme v prvním kole vybrali pět návrhů, z nichž ve čtvrtek 7. března vzešli vítězové. Jako nejlepší návrh jsme v něm vyhodnotili nápad Václava Eliáše a Jakuba Prachaře, kteří přišli s myšlenkou udělat u elektrárny stezku s rozšířenou realitou. Neznamená to, že by stezka vznikla v příštích několika měsících, rozhodně se však jedná o velmi dobrý námět (podobně jako byly i ty ostatní, avšak vyhrát může vždy jen jeden), jak elektrárnu ještě více přiblížit veřejnosti.

Gratuluji všem soutěžícím k výborným nápadům, bylo mi ctí potkat tak šikovné studenty.

Poděkování

Děkuji panu plk. gšt. Miroslavu Svobodovi, pplk. Tomáši Kaderovi, paní Štěpánce Tříleté a dalším zaměstnancům 22. letecké základny vrtulníkového letectva Náměšť n. O. za pozvání k účasti na slavnostním nástupu vojáků k 20. výročí vstupu ČR do NATO, za milé přijetí a krásný program.

Milí přátelé,

přeji Vám krásné prožití Velikonoc, nejvýznamnějších křesťanských svátků. Užijte si je v klidu a pohodě se svými blízkými.

V nových učebnách SPŠ Třebíč se píše na zeď

Celkem 34 učeben se nachází v nově postaveném pavilonu B, který byl 7. února otevřen na Střední průmyslové škole Třebíč. Kraj Vysočina, který je zřizovatelem školy, stála celá stavba 147 milionů korun, 82 milionů se podařilo zaplatit z dotací z fondů EU. Studenti zde mají velmi kvalitní ergonomický nábytek a také technologie, které hlídají koncentraci CO₂ ve vzduchu. Nejvíce mě však zaujalo, že v učebnách nejsou klasické tabule – díky moderní technice se zde doslova píše na zeď. Od našich dob už školství opravdu pokročilo. Studentům SPŠ Třebíč přeji, aby se jim v nových učebnách líbilo, rozhodně mají být na co hrdí.

Jednání na KÚ v Jihlavě

V Jihlavě jsem se 11. února zúčastnila jednání, které svolal hejtman Kraje Vysočina Jiří Běhounek. Požádal senátory a poslance z našeho regionu, aby se setkali se členy Rady Kraje Vysočina a zástupci krajského úřadu z různých odborů. Diskutovali jsme o záměrech a projektech kraje a změnách v legislativě, jakož i o problémech, které tyto změny přinášejí. Mně osobně je nejbližší téma cestovního ruchu, životního prostředí, sociální problematiky, dopravy a energetiky.

Oceňuji, že hejtman Jiří Běhounek toto setkání uspořádal, protože díky takovým schůzkám se mohou seznámit nejen s tím, co trápí Třebíčsko, ale i ostatní části našeho kraje.

Vaše

Dana Látková

Tváře (z) Jeruzaléma

Výstava čítá asi 90 fotografií, které se snaží přiblížit atmosféru Svatého města.

V třebíčské knihovně jsem 14. března navštívila besedu, již připravil třebíčský publicista a cestovatel Milan Krčmář. Věnoval se v ní Jeruzalému, který představil z mnoha úhlů pohledu – ať už náboženských, tak i každodenních. Zajímavé příběhy, které tam zažil, shrnul do publikace nazvané Nejpodivuhodnější město světa. Tyto zážitky jsou doplněny množstvím fotografií, které můžete zhlédnout v knihovně do 5. dubna. Vřele doporučuji!

Projekt Daruj dvakrát

S organizátorkou Helenou Marečkovou a moderátorem Kamilem Černým

Velmi ráda jsem 12. března navštívila další vernisáž výstavy obrazů Daruj dvakrát, kterou opět připravilo Centrum podpory rodin RUTH spadající pod Oblastní charitu Třebíč. Tentokrát se výstava koná ve foyer třebíčské Pasáže a potrvá až do dubna, zhlédnout ji tedy můžete i vy – a třeba si zakoupit i jeden z oněch krásných obrazů a pomoci tak potřebným.

Projekt Daruj dvakrát je svým způsobem unikátní – místní umělci pro něj věnovali některý ze svých obrazů, zájemci si jej mohou zakoupit a výtěžek je poté věnován rodinám v těžkých životních situacích. Tato myšlenka se mi velice líbí, je to prospěšná činnost spojující různé skupiny, které však mají společný cíl. Děkuji organizátorce tohoto projektu paní Heleně Marečkové, vedoucímu Střediska sv. Vincenta a sv. Josefa Jaroslavu Žákovi a řediteli Oblastní charity Třebíč Petru Jaškovi, že mě na vernisáž opět pozvali. Projekt Daruj dvakrát budu velmi ráda i nadále podporovat. Má totiž smysl.

Zapomenutá historie: Boj o ČSR v roce 1939

Už se na to zapomíná, ale před 80 lety došlo k řadě bitev, v nichž českoslovenští vojáci umírali za tehdy již rozpadající se Československo. Není tedy tak docela pravda, že jsme republiku dali nacistům bez boje.

Bojovalo se sice na československém území, ale s výjimkou Frýdecka, kde došlo k boji mezi československými vojáky a Wehrmachtem při obsazování Czajánkových kasáren, velmi daleko od centra dění – až na Podkarpatské Rusi. Adolf Hitler totiž 12. března 1939 požádal maďarského velvyslance, aby Maďarsko zaútočilo na nejvýchodnější část našeho státu. Maďari tuto výzvu přijali a 14. března překročili hranice tehdy již značně okleštěné ČSR. Tam se ale setkali s odhodlaným odporem našich vojáků a hraničářů ze Stráže obrany státu. Československé jednotky se opevnily, na některých místech dokonce vyrazily do bodákového protiútoků, a překvapení Maďari několikrát museli ustoupit.

Na naší straně bylo asi 40 mrtvých a 120 zraněných, Maďarů padlo zhruba 200 a zraněných měli na 700. Naplno se

bojovalo až do 18. března, tedy ještě tři dny po zániku ČSR. Vznikem Protektorátu Čechy a Morava a Slovenského štátu neměl hrdinné obránce nejvýchodnějšího cípu republiky kdo zásobovat, a část z nich tedy nakonec ustoupila na Slovensko, kde odevzdala zbraně, které ale většinou připadly Hlinkovým gardám, část naopak do Rumunska, jež bylo do posledních chvil naším spojencem. Někdejší československo-rumunská hranice byla jediná, za níž nečíhal soused, který by si chtěl z našeho území část vzít. A když naši vojáci pochodovali rumunskými městy, tamní generálové prý říkali: „Toto rozhodně není poražená armáda...“

To bylo ale již poté, co nastal nejsmutnější den našich moderních dějin – 15. březen 1939 a s ním nacistická okupace naší země.

Vzpomeňte prosím těch, kteří o její svobodu bojovali jak v oně krátké válce o Podkarpatskou Rus a na Frýdecku přesně před 80 lety, tak i po celou dobu 2. světové války – a to jak v domácím, tak v zahraničním odboji.

Nesouhlasím se zdaněním církevních restitucí

Jsem nesmírně zklamaná z jednání Poslanecké sněmovny, kde komunisté 23. ledna prosadili novelu zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi. Předmětem novely je zdanění peněžitých náhrad, které církve dostaly od státu za majetek nevydaný v restitucích. Připomínám, že se nejedná pouze o římsko-katolickou církev, ale všechny církve, které byly komunisty v době jejich totalitní vlády okradeny – tedy nejen křesťanské církve, ale i Federaci židovských obcí. U ní je tato krutost o to horší, že byla okradena nejen komunisty, ale i nacisty – a nyní by měla být okradena potřetí.

Pokud to připodobním k běžnému životu, je to podobné, jako by vás někdo okradl o hodinky, pak je užival tak, že by je prakticky úplně zničil. Po dlouhém vyšetřování by vám je musel vrátit, ale najednou by se ozval, že za ně chce náhradu. Takto drzé mají komunisté myšlení.

Komunisté se očividně nikdy nezmění, jejich touha po tom sebrat druhému jeho majetek jen proto, že je ten druhý úspěšnější či má jiný názor, je stále stejná. Přijetím novely se naplno projevila i bezpáteřnost české vlády vedené premiérem Babišem. Jsou to komunisté, kteří tohoto miliardáře podezřelého z manipulování

s dotačními tituly pro jeho farmu Čapí hnízdo a usvědčeného ze spolupráce s StB drží u moci (na druhou stranu se není čemu divit, protože i předseda komunistů Vojtěch Filip byl spolupracovníkem StB, tudíž Babiš a Filip si asi ve volných chvílích mohou vypravovat, jak za totality šmírovali a šikanovali slušné lidi). Komunisté za svoje služby samozřejmě vybírají všimné, v případě církevních restitucí spíše výpalné, za které by se nemusela stydět ani Cosa nostra. Ostudu si udělala i ČSSD, která je s Babišovým ANO ve vládě – ani jeden z poslanců této nejstarší české demokratické strany v sobě nenašel odvahu zvednout proti komunistickému návrhu ruku. Všichni hlasovali jako jeden muž pro dodatečné okrádání církví. Pro komunistický návrh hlasovali také členové SPD, což ale není nic divného – stačí si vzpomenout na pakt Molotov-Ribbentrop, kdy komunistický SSSR velice vřele spolupracoval s nacistickým Německem. Ultralevice s ultrapravicí k sobě opravdu nemají daleko, totalitní ideologie vždy dokážou najít společnou řeč. Cením si naopak poslanců STAN, TOP09, KDU-ČSL, ODS a Pirátů (Piráti nehlasovali jen "proti", ale také se jich sedm hlasování zdrželo), kteří se proti návrhu KSČM postavili.

Do Senátu se novela dostala 27. února – a Senát ji zamítl! Děkuji všem kolegům, kteří proti ní stejně jako já hlasovali.

Novela se tak vrací zpět do Sněmovny. Je pravděpodobné, že ji poslanci protlačí dále, ale nakonec vše zřejmě skončí u Ústavního soudu, kde snad bude definitivně rozhodnuto o jejím zneplatnění. Náhrady jsou vypláceny podle smluv a není možné, aby jedna ze smluvních stran tyto smlouvy porušila. To by bylo protiprávní – a ČR je právním státem. Věřme tedy, že návrh bude Ústavním soudem zamítnut. Ostudy, kterou si udělali, se ale poslanci za KSČM, ANO, ČSSD a SPD už nezbaví.

Poděkování

Chtěla bych poděkovat Komisi Rady Kraje Vysočina pro výstavbu nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany, která mě přijala mezi své členy.

Zasedají v ní lidé, kteří pro výstavbu V. bloku dělají opravdu první poslední – a já budu dělat vše pro to, abych jim v jejich práci pomohla. Věřím, že jejich nápady budu moci prezentovat i na půdě Senátu, a zároveň tak tlačit na vládu, aby rozhodla kladně o stavbě nových reaktorů. Je nejvyšší čas.

Vzpomínka na válku s Polskem před sto lety

Jsem velice ráda, že Česká republika má v současné době se všemi svými sousedy nadstandardní vztahy, díky nimž si všechny země navzájem vycházejí vstřícně. Nebylo tomu tak ale vždy a o to více je potřeba si tuto historii připomínat, aby se už nikdy neopakovala. Příkladem může být to, co se odehrálo před sto lety, 23. ledna 1919.

Tento den vypukla krátká, ale urputná válka ČSR s Polskem, které na Těšínsku, na něž si činily nároky oba státy, chtělo zorganizovat volby do Sejmu – a to i za pomoci vojska. Navíc zde Poláci zahájili odvody do armády. To ale vyvolalo rychlou reakci Československa, které na Těšínsko poslalo právě navrátilivší se československé legionáře z Francie pod vedením pplk. Šnejdárka. K nim se vzápětí přidružily i další vojenské útvary včetně našich legionářů z Itálie a společně začaly Poláky vytlačovat z československého území. Došlo k několika bitvám, zvláště

o Karvinou byly sváděny tuhé boje. Čs. jednotky poté vstoupily na dnešní polské území a pronásledovaly prchající Poláky až ke Skoczówu zhruba 12 km ve vnitrozemí. Následně ale zasáhly dohodové mocnosti, které nechťely, aby nově vzniklé státy mezi sebou řešily spory takovým způsobem. Vojska pplk. Šnejdárka se tedy po sedmi dnech od vypuknutí války stáhla zpět. Na naší straně bylo zhruba 53 padlých, na polské téměř dvojnásobek.

ČSR vyšla z bojů vítězně, důležité bylo, že zajistila železnici Bohumín-Košice, kterou od října 1918 drželi Poláci, čímž značně znesnadňovali naše spojení se Slovenskem. Tím však boje o Československo neskončily, protože mnohem těžší srážky nás čekaly při bojích s Maďary o několik měsíců později.

Tato historie už je našťastí dávno za námi, ale je potřeba na ni nezapomínat, abychom si vážili toho, že se svým okolím žijeme v míru.

Půlstoletí od sebeupálení Jana Palacha

Památku Jana Palacha jsem uctila společně s předsedou klubu STAN Petrem Holečkem.

Letos to bylo přesně 50 let, co se 16. ledna 1969 přibližně o půl druhé odpoledne na Václavském náměstí v Praze odehrála strašná scéna. Nenápadný mladík se zde polil hořlavinou a vzápětí škrtl zápalkou. Kolemjdoucí se ho snažili uhasit, mladý muž, ještě před chvílí tak krásný a silný, byl však popálen na 80 % těla. Tři dny poté zemřel. Jan Palach, zoufalý z toho, do jaké letargie se propadá Československo okupované

sovětskými vojsky, zvolil tento čin jako protest i jako snahu o vyburcování společnosti. Jeho touha po svobodě a demokracii byla tak velká, že za ni neváhal položit tu nejvyšší cenu, a to i přesto, že musel vědět, jak strašná bolest ho čeká. Právě tato bolest měla Československo probudit. Bohužel se tak nestalo, na Palacha se však nezapomnělo. Jeho čin se potají připomínal, lidé si o něm povíдали. Dvacet let poté, v lednu 1989, pak lidé Jana Palacha vzpomněli naplno v rámci Palachova týdne, během něhož se na Václavském náměstí několik dnů po sobě scházely tisíce lidí. Neodradily je ani brutální zásahy komunistické policie, neodradilo je zatýkání a věznění. Bylo vidět, že lidé už mají dost totality, že hodlají opět svobodně myslet a žít. Bylo vidět, že se zruďný režim definitivně hroutí. To byl odkaz Jana Palacha, který tak myšlenky svého zoufalého činu nakonec přece jen dovedl do konce. Nezapomínejme na něj a stále si jej připomínejme. Protože dokud v našich srdcích Jan Palach žije, pak stále můžeme věřit v demokracii a svobodu.

A nezapomínejme ani na jeho následovníky, ať už z Československa, tak ze zahraničí. Protože Jan Palach nebyl jediný, a dokonce ani první, kdo takto proti komunistické zvlí protestoval. Čest jejich památce.

Mezinárodní den památky obětí holokaustu

27. ledna 1945 osvobodila sovětská vojska koncentrační a vyhlazovací tábor Osvětim-Březinka, největší z nacistických továren na smrt. Valné shromáždění OSN v roce 2005 rozhodlo, že 27. leden se bude připomínat coby Mezinárodní den památky obětí holokaustu, aby se nezapomnělo na zavražděných šest milionů Židů, 220 tisíc Romů, 15 tisíc homosexuálů a miliony dalších, kteří trpěli a umírali pro svou rasu či přesvědčení.

Tento den má ale zejména připomínat, že vše začíná povolna. Nejprve pošklebky či nadávkami. Když trýznitelé vidí, že proti nim nikdo nevystupuje, postupně přidávají na síle – omezují osobní svobody, odebírají svým obětem občanská práva, připravují je o majetek, až nakonec dojde k fyzickému napadení, v krajním případě k vraždám. A v případě holokaustu

k masovým vraždám, jaké neměly nikdy v historii lidstva obdoby. Lidé byli vražděni bez ohledu na pohlaví a věk. Ženy, děti, muži. Novorozeňata, lidé v plné síle i starci. Proč? Kde se v člověku vezme tolik zášti, že dokáže zabít druhého jen proto, že je údajně nečistě rasy?

I tuto otázku má připomínat Mezinárodní den památky obětí holokaustu, abychom na ni neustále hledali odpověď. Vzpomínejte prosím na všechny ty nesmyslně zavražděné i vy. Protože kdyby k holokaustu nedošlo, kdyby se lidé včas postavili proti nacismu, tyto oběti by měly děti a jejich děti by měly také děti. A to by byli naši sousedé, známí, možná i příbuzní. Byli by to lidé jako my. Ale nejsou, protože jejich předky zavraždily odporné stvůry.

Národní týden manželství

V únoru jsme si připomněli Národní týden manželství. Manželství je svazek, který by nám měl dávat jistotu, odvahu, útočiště, ale mnohdy tomu tak není. Udržet si fungující vztah i po létech společného soužití tak, aby zůstal naplněný, je velmi náročné. Někdy si říkám, že naše generace to měla mnohem snadnější. Jediným spojením byly ručně psané dopisy, pokud už byla v rodině televize, tak ve většině případů černobílá pouze se dvěma programy. Bylo více času na společné vycházky, povídání si, hraní her s dětmi.

Když vidím současnou komunikaci, která se děje většinou formou smajlíků a obrázků, ale především bez použití toho, co je pro dorozumívání nejdůležitější a co zde bylo od samých počátků lidské existence, tedy mluveného slova, je mi to docela líto. Přála bych všem partnerským svazkům, aby v sobě navzájem nacházely pochopení, úctu, lásku, vstřícnost, ale i pokoru. Neodvážila bych se tyto řádky psát, ale skutečnost, že v letošním roce s manželem Petrem oslavíme 30 společných roků, mě k tomu přímo vybízí.

Dvacet let našeho členství v NATO

Před 20 lety, 12. března 1999, se Česká republika společně s Polskem a Maďarskem stala členem NATO. Šlo o první země někdejšího východního bloku, které do tohoto vojenského uskupení vstoupily, a shodou okolností to byla původem Češka Madeleine Albrightová, jež coby ministryně zahraniční USA přijala ratifikační listiny od svých českých, polských a maďarských protějšků. Na členství je nejdůležitější fakt, že všichni členové NATO mají zajištěnu nedotknutelnost svých hranic. Pokud by tedy kterýkoli z nich byl napaden, je to chápáno jako útok na celou alianci, která by vzápětí proti agresorovi zasáhla. Jedná se tak o nejsilnější obrannou složku světa.

Dle odborníků nám pomohlo členství v NATO „vojensky dospět“, z armády se stala plně profesionální složka, jež má jasně dané spojení a cíle. „Protože jsme byli členy Severoatlantické aliance, měli jsme možnost otevřené spolupráce s našimi partnery a měli jsme možnost účastnit se různých zahraničních operací od Balkánu po Asii, armáda velice rychle vyspěla. Vojáci získali sebedůvěru, stali se profesionály. Kdybychom tyto možnosti neměli, stoprocentně by to trvalo déle,“ řekl nedávno ČT náčelník generálního štábu Aleš Opaata, jenž mimo jiné velel českému kontingentu v Afghánistánu.

Mise v Afghánistánu je důkazem, že je lepší mít plně profesionální vojáky přímo na místě a spolupracovat se spojenci, než vyčkávat doma a zjišťovat, jak se situace vyvine. Zároveň je lepší bojovat mimo naše území než na jeho hranicích, což by mělo dopad na civilní obyvatelstvo. Opaata podotkl, že může srovnávat naše působení před vstupem do NATO a po vstupu – působil totiž v 90. letech při

Vstup ČR do NATO jsem si připomněla na základně v Náměšti nad Oslavou, kde jsem mimo jiné poblahopřála i pplk. Ladislavu Bartošíkovi k jeho vyznamenání pamětní mincí u příležitosti 100. výročí založení československého letectva.

našem nasazení v Bosně a Hercegovině v rámci sil OSN UNPROFOR. Podle něj tato mise nebyla úspěšná, neboť OSN nedala vojákům dost silný mandát. Ti tak mohli jen přihlížet válečným zločinům a genocidě civilních obyvatel, nemohli však tyto problémy řešit. Teprve po zásahu NATO bylo možné válku v bývalé Jugoslávii ukončit.

Naši vojáci jsou v zahraničí oceňováni jako špičkoví profesionálové, zejména naše speciální jednotky či protichemická brigáda patří mezi nejlepší svého druhu na světě. Podle Opaty lze nyní za tři největší hrozby považovat terorismus, kybernetické útoky a Rusko. Zároveň je podle něj nutné naši armádu technologicky modernizovat.

Nebuďme slepí k týrání dětí!

Už prostě není možné dál jen přihlížet! Další případy týrání dětí, na které se přišlo v posledních týdnech, jsou poslední kapkou. Když si člověk čte, jak těm bezbranným tvorečkům dospělý člověk vytrhává vlasy, bije je do krve, pálí o ně cigarety... Jen když toto píšu, mám slzy v očích. A nejhroší je, že někteří lidé kolem o těchto zrůdnostech věděli! Prosím, opravdu o to prosím všechny, kteří máte jen trochu podezření, že ve vašem okolí není něco v pořádku, nahlaste to policii nebo na specializované linky. Klidně i anonymně, jen řekněte, že na dané adrese možná dochází k týrání, a zavěste – a policie už musí případ prošetřit. Možná tak zabráníte dalším strašným činům, které mnohdy končí smrtí dítěte. To by přitom mohlo žít ve spokojené rodině, mohlo by mít krásný život a později mít třeba i vlastní děti. Pokud však budeme k jeho utrpení lhostejní, ničeho takového se nedočká. A i když následky týrání přežije, ponese si v sobě psychické problémy po celý zbytek života. Linka na policii je 158, další čísla najdete na webu www.policie.cz.

Buďme vnímavější a staňme se ochránci, chcete-li anděly strážnými nad těmi, kteří to potřebují. Můžeme tím společně zachránit spoustu dětí, ale i týraných žen, seniorů a dalších. Nikdy totiž nevíme, kdy takovou pomoc budeme potřebovat i my. Pojďme do toho společně a nebojme se. Jediného, čeho bychom se mohli doopravdy bát, je naše lhostejnost, neetika a špatné svědomí.

Adresa:

Valdštejnské nám. 17/4
118 01 Praha 1

E-mail: zakovah@senat.cz

Telefon: 608 456 620

Obvodní kancelář v Třebíči

Každé pondělí na ulici V. Nezvala 2/3
(budova firmy McRAI).

Hodiny pro veřejnost 14⁰⁰–17⁰⁰

Lenka Hůlková – asistentka

E-mail: lenka.hulkova@seznam.cz

Telefon: 605 284 338

Web: www.hanazakova.cz

Facebook: fb.com/hanazakovasemat